

Poznań, dnia 11 marca 2014 roku

Prezydent Miasta Poznania

Urząd Miasta Poznania

Plac Kolegiacki 17,

61-841 Poznań

**WNIOSEK O WYDANIE INTERPRETACJI W TRYBIE ART. 10
USTAWY O SWOBODZIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ**

I. Dane wnioskodawcy

1. Firma przedsiębiorcy:
2. Siedziba przedsiębiorcy:
3. Adres do korespondencji:

4. Numer NIP:

5. Numer KRS:

II. Kwestie formalne

1. Niniejszy wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie określonym w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2013 r., poz. 672 z późn. zm., dalej jako „u.s.d.g.”), dotyczy wykładni przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez (dalej jako „Bank”) daniny publicznej w postaci opłaty skarbowej.
2. Pojęcie „daniny publicznej”, użyte w art. 10 ust. 1 u.s.d.g. należy interpretować przez pryzmat art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.). Daniny publiczne to zatem podatki, składki, opłaty, wpłaty z zysku przedsiębiorstw państwowych i jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, a także inne świadczenia pieniężne, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa, jednostek samorządu

terytorialnego, państwowych funduszy celowych oraz innych jednostek sektora finansów publicznych wynika z odrębnych ustaw. W tym kontekście nie powinno ulegać najmniejszej wątpliwości, że opłata skarbową jest daniną publiczną w rozumieniu art. 10 ust. 1 u.s.d.g.

3. Stosownie do treści art. 10 ust. 1 u.s.d.g. wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przedsiębiorca składa do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej. Zgodnie zaś z art. 12 pkt. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2012 r., poz. 1282 z późn. zm., dalej jako „Ustawa”), organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta, właściwy ze względu na miejsce złożenia dokumentu.
4. W niniejszej sprawie wniosek skierowano do Prezydenta Miasta Poznania, jako do organu właściwego w sprawach opłaty skarbowej od pełnomocnictw składanych za pośrednictwem organów rentowych bądź do sądów mających swoją siedzibę na terenie miasta Poznania.

III. Wyczerpujący opis stanu faktycznego

1. Bank prowadzi szereg rachunków bankowych, na które przekazywane są świadczenia z ubezpieczeń społecznych, w tym świadczenia emerytalne i rentowe.
2. Zgodnie z art. 101 pkt. 2) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm., dalej jako „ustawa emerytalna”) prawo do świadczeń emerytalno-rentowych ustaje wraz ze śmiercią osoby uprawnionej.
3. Niekiedy jednak, z uwagi na brak informacji o zgodnie świadczeniobiorcy, organy rentowe, przekazują na rachunki prowadzone przez Bank świadczenia także za okresy przypadające po śmierci. Takie świadczenia są kwalifikowane są jako nienależnie pobrane w rozumieniu art. 138 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej.
4. Obowiązujący obecnie art. 138a ustawy emerytalnej nakłada na banki obowiązek zwrotu organom rentowym kwot świadczeń przekazanych za miesiące następujące po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy. Zwrotu dokonuje się na wniosek organu rentowego.
5. Bank po otrzymaniu wezwania organu rentowego wystosowanego w trybie art. 138a ustawy emerytalnej, wskazuje osoby, na rzecz których zostały zadysponowane środki pochodzące z nienależnego świadczenia. Powołuje się przy tym na art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1376 z późn. zm., dalej jako „Prawo bankowe”). Zgodnie z tym przepisem, bank jest zwolniony z obowiązku wypłacenia organowi rentowemu kwot przekazanych na rachunki bankowe za okres po śmierci posiadacza rachunku, wskazanych

we wniosku organu rentowego, jeżeli przed otrzymaniem tego wniosku bank dokonał z tych rachunków wypłat innym uprawnionym osobom, które to wypłaty nie pozwalają zrealizować wniosku w całości lub w części. Dla zwolnienia się z tego obowiązku bank w terminie 30 dni od otrzymania wniosku musi poinformować o tym ten organ, wraz ze wskazaniem osób, które pobrały wypłatę (art. 55 ust. 3 Prawa bankowego).

6. W niektórych sytuacjach organy rentowe kwestionują to, że osoby wskazane przez Bank w trybie art. 55 ust. 3 Prawa bankowego były osobami „uprawnionymi” i w drodze decyzji administracyjnej zobowiązuje Bank do zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń przekazanych na rachunek prowadzony przez Bank. W takich przypadkach Bank, reprezentowany przez radców prawnych, wnosi często odwołanie od decyzji w tym przedmiocie. Do odwołań w tego typu sprawach, wnoszonych za pośrednictwem organu rentowego, dołączane są odpisy lub oryginały pełnomocnictw udzielonych radcom prawnym, którzy reprezentują Bank.
7. Ponadto Bank jest często wzywany do udziału w charakterze zainteresowanego w postępowaniu sądowym zainicjowanym odwołaniem od decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnego pobranego świadczenia, wniesionego przez osoby, które Bank wskazał w trybie art. 55 ust. 3 Prawa bankowego. W takich przypadkach odpisy lub oryginały pełnomocnictw dla radców prawnych reprezentujących Bank są dołączane do pism składanych bezpośrednio do sądu.

IV. Sformułowanie wątpliwości interpretacyjnej i własne stanowisko Wnioskodawcy w sprawie.

1. Na tle zarysowanego powyżej stanu faktycznego powstaje pytanie, czy złożenie dokumentu pełnomocnictwa do reprezentowania Banku w sprawie zainicjowanej odwołaniem od decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia podlega opłacie skarbowej. Chodzi przy tym zarówno o sprawy zainicjowane odwołaniem wniesionym przez Bank, jak i przez inne osoby.
2. W ocenie Banku, złożenie dokumentu pełnomocnictwa w sprawie zainicjowanej odwołaniem od decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia nie podlega opłacie skarbowej na podstawie art. 2 ust. 1 lit b) Ustawy. Dotyczy to zarówno pełnomocnictw dołączanych do odwołań wnoszonych za pośrednictwem organów rentowych, jak i do pism składanych bezpośrednio do sądu.

V. Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy

1. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) Ustawy, nie podlega opłacie skarbowej złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii m.in. w sprawach

- ubezpieczenia społecznego. Dla zastosowania omawianego zwolnienia znaczenie ma zatem to, czy sprawa, w której składane jest pełnomocnictwo jest „sprawą ubezpieczenia społecznego”.
2. W ocenie Banku sprawa zainicjowana odwołaniem od decyzji zobowiązujących do zwrotu świadczeń emerytalno-rentowych przekazanych na rachunek bankowy za miesiące następujące po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy, jest sprawą ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit b) Ustawy.
 3. Powołany przepis należy rozpatrywać łącznie z art. 1 ust. 1 pkt. 2) Ustawy, który reguluje przedmiotowy zakres opłaty skarbowej. Ten ostatni przewiduje bowiem konieczność uiszczenia opłaty skarbowej za złożenie „dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (...) w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym”. Z kolei określenie „postępowanie sądowe”, użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej należy pojmować w sposób szeroki, zgodnie z zakresem tego pojęcia określonym w art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 101, dalej jako „k.p.c.”) – zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., I SA/GI 192/08 (publ. portal orzeczeń sądów administracyjnych).
 4. W tym kontekście, pojęcie „sprawy ubezpieczenia społecznego” w postępowaniu sądowym powinno być interpretowane przez pryzmat art. 476 § 2 k.p.c. Brak jest bowiem argumentów pozwalających na stwierdzenie, że pojęcie „postępowanie sądowe” należy interpretować w sposób określony w przepisach k.p.c., natomiast pojęcie „sprawa ubezpieczenia społecznego” już nie. Byłoby to nielogiczne i sprzeczne z podstawowymi dyrektywami interpretacji przepisów prawa.
 5. Mając powyższe na uwadze, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 476 § 2 k.p.c., przez sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawę, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących: ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia rodzinnego, emerytur i rent, innych świadczeń w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji lub Służbie Więziennej.
 6. Zdaniem wnioskodawcy, skoro w omawianej kategorii spraw organ rentowy wydaje decyzję zobowiązującą do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia emerytalno-rentowego, to niewątpliwie decyzje te dotyczą emerytur i rent w rozumieniu 476 § 2 pkt. 2 k.p.c. Sprawy zainicjowane odwołaniem od tego typu decyzji są zatem „sprawami z zakresu ubezpieczenia społecznego” w rozumieniu art. 476 § 2 k.p.c. a tym samym – jak wskazano powyżej – w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit b) Ustawy.
 7. W podobnym tonie wypowiada się zresztą orzecznictwo. Przykładowo w uchwale z dnia 19 lutego 2008 r., II UZP 7/07 (OSNP 2008, nr 13-14, poz. 197), Sąd Najwyższy orzekł, że sprawa

o zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego jest sprawą z zakresu zabezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 476 § 2 k.s.h. (por. też wyrok SA w Łodzi z dnia 4 października 1995 r., III AUr 493/95, OSA 1995, nr 9, poz. 71). Oczywiście w niniejszej sprawie chodzi o zupełnie inne świadczenie z ubezpieczenia społecznego. Niemniej jednak brak jest argumentów jurystycznych pozwalających na stwierdzenie, że o kwalifikacji danej sprawy decyduje li tylko rodzaj świadczenia z ubezpieczenia.

8. Mając powyższe na uwadze, należy podkreślić, iż sprawy inicjowane wniesieniem przez Bank lub inne osoby odwołań od decyzji organów rentowych zobowiązujących do zwrotu świadczenia przekazanego na rachunek banku za okres po śmierci świadczeniobiorcy są sprawami ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) Ustawy. W konsekwencji, w ocenie Banku, pełnomocnictwa dołączane do wspomnianych odwołań bądź pism składanych w tychże postępowaniach nie podlegają opłacie skarbowej.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę o wydanie pisemnej interpretacji.

Załączniki:

- 1) odpisy pełnomocnictw głównego i substytucyjnego;
- 2) dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłaty od wniosku.

Poznań, dnia 3 kwietnia 2014 roku

Urząd Miasta Poznania

Wydział Finansowy

Oddział Pozostałych Dochodów

Podatkowych i Niepodatkowych

ul. Libelta 16/20

61-706 Poznań

Znak sprawy:

PISMO WNIOSKODAWCY

Działając w imieniu . (dalej jako „Bank”), na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, znajdującego się w aktach postępowania, w związku z otrzymaniem pisma z dnia 1 kwietnia 2014 r. r wskazuje, iż w ocenie Banku, tutejszy Urząd nieprawidłowo powołuje się na przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm., dalej jako „Ordynacja podatkowa”).

Niemniej jednak, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, oświadczam niniejszym, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że elementy stanu faktycznego objętego wnioskiem Banku z dnia 11 marca 2014 r. o wydanie interpretacji nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

UZASADNIENIE

- I. Stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej do postępowania w niniejszej sprawie
1. W niniejszej sprawie wniosek o wydanie pisemnej interpretacji został złożony w trybie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2013 r., poz.

672 z późn. zm., dalej jako „u.s.d.g.”). W tym kontekście należy zauważyć, iż przepis art. 10a ust. 4 odsyła do przepisów Ordynacji podatkowej jedynie w zakresie „zasad i tryb udzielania interpretacji przepisów prawa podatkowego” (podkreśl. – M.Z.).

2. Jak wskazuje się w doktrynie, przepisy regulujące tryb wydania interpretacji w innych sprawach niż sprawy podatkowe nie zawierają żadnych wskazówek co do rodzaju przepisów, które należy stosować prowadząc takie postępowanie. Należy zatem przyjąć, iż do postępowania w sprawie wydania interpretacji w formie decyzji będą miały zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (tak wprost A. Kaźmierczak, K. Michałowska, *Nowelizacja przepisu art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej*, Przegląd Prawa Handlowego 2008 nr 11, s. 34).
3. Mając powyższe na uwadze, należy podkreślić, iż wniosek Banku z dnia 11 marca 2014 r. nie dotyczy interpretacji przepisów prawa podatkowego. Jak wskazuje się bowiem w doktrynie należy odróżnić przepisy prawa podatkowego od prawa daninowego, które jest pojęciem szerszym i obejmuje wszystkie przepisy regulujące daniny publiczne, w tym daniny inne niż podatki (por. S. Karoluk, M. Pawełczyk, E. Przeszło, K. Trzeciński, E. Wieczorek, *Komentarz do art. 10 u.s.d.g.*, Warszawa 2007 – LEX-Temida; tak też M. Brożyna, M. Chudzik, K. Kohutek, J. Molis, S. Szuster, *Komentarz do art. 10 u.s.d.g.*, Warszawa 2007).
4. Należy w tym kontekście podkreślić, iż – z punktu widzenia systematyki prawa daninowego – opłata skarbową nie jest podatkiem w rozumieniu Ordynacji podatkowej, a jedynie uznano, że stosuje się do niej przepisy tego aktu prawnego (zob. pismo Ministerstwa Finansów z dnia 18 lipca 2012 r. LK-1399/LM/BG/02). W tym kontekście Wnioskodawca stoi na stanowisku, że do postępowania zainicjowanego wnioskiem z dnia 11 marca 2004 r. winny znajdować zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, a nie przepisy Ordynacji podatkowej.
5. Niezależnie od powyższego, na wypadek nieuwzględnienia powyższej argumentacji, mając na uwadze treść art. 14b §4 Ordynacji podatkowej, złożono oświadczenie, jak w petitum pisma.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę o wydanie interpretacji w trybie, jaki tutejszy organ uzna za uzasadniony.